

ဝန်ရင်း
Read on the move

ပိမ်းမြစ်ရော ဒဂုံတာရာ

စိမ်းမြရော

(၁)

ကျောက်စိမ်းရောင်ရေပြင်၌ ကရဝိတ်ငှက်ဖြူသည် ရေစီးရာ ငြိမ်သက်စွာ မျောနေသည်။ မလှုပ်၊ မကူး။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်၏ ရွှေရောင်မှာ ကရဝိတ်ငှက်၏ ခေါင်းပေါ်တွင် တဖိတ်ဖိတ် လက်၍ နေသည်။

ဂေါ့ကားနီးကလေးသည် ကန်တော်ကြီးလမ်းပေါ်တွင် တရိပ်ရိပ်ပြေးလျက် ရှိသည်။ ဂေါ့ကားနီနော်မှ ဖယ်မီလီယာပရက်စ်တို စသောကားများက လိုက်သွားကြသည်။ ကားထဲတွင် ဝတ်ကောင်းစားလှ၊ ပိုးရောင်ဖဲရောင်များ ပြုံးပြက်လျက်ရှိသည်။ ရေမွှေးရနံ့တို့သည် ကြိုင်လှိုင်လျက် ရှိသည်။ ရယ်သံမောသံတို့သည် စည်ဝေလျက် ရှိသည်။

ဂေါ့ကားနီ၏ မှန်ရောင်တွင် ပန်းနုရောင်ဇာပဝါ၊ ရွှေရောင်နှင့် ပန်းနုရောင်ခက်နွယ် ရက်ဖောက်ထားသော သတို့သမီး အဆင်အယင်သည် ဖိတ်လက်ပြုံးပြက်လျက် ရှိသည်။ ပန်းနုနှင့် ပန်းရင့်ရောစပ်ထားသော ချိတ်လုံချည်၊ ငွေပြာဖော့အပေါ်ဖုံးနှင့် သတို့သား၏ အဆင်အယင်များသည် ရွှေရောင်နှင့်အပြိုင် ထင်ဟပ်ဝင်းပလျက် ရှိသည်။ ရှေ့က ကားမောင်းသူမှာ ရှယ်နယ်ရေမွှေးနံ့ကြောင့် ခေါင်းအုံလျက် ရှိသည်။ လက်တစ်ဖက်က မှန်တံခါးကို အကုန်ဖွင့်လျက် ရှိသည်။ ရေမွှေးတစ်ပုလင်းလောက် ဆွတ်ထားသဖြင့် ရနံ့က မပြယ်။

ကားတန်းသည် ကန်တော်ကြီးမှ ပတ်ပြီး ကုက္ကိုင်းလမ်းတစ်လျှောက် မောင်းလျက်ရှိသည်။ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးမှာ ဘယ်သူတွေလာသည်။ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း ဘယ်လောက်ရမည် ထင်သည်။ ဩဘာစာဖတ်သောသူ လေကြောရှည်၍ ချွေးပြန်နေကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောလျက် ရှိသည်။ သတို့သားကတော့ စကားနည်းသည်။ သတို့သမီးကသာ ပြောသည်။

ကားတန်းသည် အင်းယားကန်ဟိုတယ်ကို ကျော်လာပြီးနောက်

မန္တလေးရိပ်သာဘက်သို့ ချိုးလိုက်ကြသည်။ စိန်ပန်းပြာလမ်းသို့ကွေ့ကာ
မြအင်ကြင်းလမ်းရှိ `စံရာဘုံမြင့်' ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

နာရီဝက်ကျော်အကြာတွင် ကားများ ပြန်ထွက်လာကြသည်။
ရှေ့ဆုံးကားနီထဲတွင်ကား သတို့သားအဝတ်အစား ပန်းနုရောင်၊ ရွှေရောင်၊
ငွေရောင်များ မပါတော့။ သတို့သမီးဆံထုံးမှ စိန်ပန်းခိုင်လည်း မပါတော့။
သစ်ခွပန်းခရမ်းနုရောင် တစ်ခက်သာ တွဲလွဲ။ နိုင်ငံခြားဖြစ် စပို့ရှပ်နံ့သာရောင်၊
ပါတိတ်အညိုဖျော့ ပန်းပွင့်အခက်အရင့်အနု လိမ်းထားသော ထဘီနှင့်။
ခါတိုင်းရုပ်ရှင်သွားမည့် ဆင်ယင်မှုမျိုး။ ဆံပင်ကုပ်ဝဲ တလွင့်လွင့်။
သတို့သားကလည်း ရုပ်လက်တို၊ ကချင်လုံချည်နှင့် ရိုးရိုး။ အခမ်းအနား
အဆောင်အယောင်များ ထွက်ခွာသွားပြီ။ ကရဝိတ်ခံစားမှုပြယ်သွားပြီ။
ကားမောင်းသူပင် မျက်နှာရွှင်ပြလာသည် ထင်ရသည်။ လွတ်လပ်သွားသဖြင့်
ကြည်လင်ရွှင်ပြလာခြင်းမျိုး၊ ရှယ်နယ်ရေမွှေးနံ့ပင် ခေါင်းမကိုက်စေတော့။
ကားများသည် ကုက္ကိုင်းလမ်းတစ်လျှောက် မြို့ထဲဘက်သို့ မောင်းလျက်ရှိသည်။
အင်းယားကန်မှလာသော လေသည် ညင်းညံ့အေးမြနေသည်။ ကားနောက်မှ
အိပ်ရာလိပ်နှင့် အဝတ်သေတ္တာများမှာ လမ်းအကွေ့တွင် ခုန်သဖြင့်
အသံမြည်နေသည်။

သမ္မတရုံနားမှ ဖြတ်လာသောအခါ သတို့သားနှင့် သတို့သမီး
နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးကာ ကြည့်မိကြသည်။ လက်မထပ်ခင် တစ်လကပင်
သမ္မတတွင် ရုပ်ရှင်အတူ ကြည့်ခဲ့ကြသေးသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင်
ကားမောင်းသူက ကက်ဆက်ဖွင့်လိုက်ရာ မေဆွိ၏ သီချင်းသံ ထွက်လာသည်။

ကတ္တရာလမ်းမအထိ ထိုးထွက်လာသော တန်းစီလူတန်းကြီးကို
ကျော်ခဲ့ကြသည်။ သတို့သမီးသည် ရင်ခုန်းလျက် ရှိသည်။ သျှား ဆိုသော
`သမ္မတာရုံမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်...' သည်လာရိုက်သည်။ သူမကျောင်းသူဘဝက
ပေါ်သောသီချင်း။ ဝ/သတွင် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းတက်စဉ်က။ သတို့သားကတော့

ရှေ့သို့သာ ငေးမျှော်ကြည့်လျက် ရှိသည်။ မီးစိမ်းနှင့်တိုးသဖြင့် ကားသည် ဆူလေးဘုရားလမ်း ရုပ်ရှင်ရုံစည်ကားလမ်း၊ `ဂင်ဇာရပ်' ကို ကျော်သဖြင့် လှုပ်ရှားရွရွ ရှုခင်းကို၊ အသံဗလံများကြောင့် သတို့သမီး ရင်ခုန်မြန်ကာ `နေရစ်တော့ သမ္မတရုံရေ...?' ဟု စိတ်ထဲက ဆိုမိသည်။ သတို့သားက `အချိန်ကပ်နေပြီနော်၊ ကိုအေး?' ဟု ကားမောင်းသူအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ကားတန်းရှည်သဖြင့် အနော်ရထားလမ်းအဖြတ်တွင် မီးနီနှင့် တိုးတော့သည်။

`လုပ်ပြီကွာ?' ဟု သတို့သားက ညည်းလိုက်မိသည်။

`အလျင်လိုရင် ဒီလိုပဲ?' ဟု ကားမောင်းသမား မောင်အေးက ဆိုသည်။

သတို့သမီးက သူမ၏ ဂျာမန်လုပ်ခိုင်ကွက် မဟူရာ အဏုမြူပေါ်မှ ရွှေရောင်အကွက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကားသည် ဟုတ်ကနဲ ထွက်သည်။ ကြိမ်ခြင်းထဲရှိ ဓာတ်ပူးနှင့် ကိတ်မုန့်ထည့်သည့် ပလပ်တစ်ပူးနှင့်ကပ်လျက် သံမဏိထမင်းချိုင့်တို့ တိုက်မိသံ ကြားရသည်။

ကမ်းနားလမ်းရောက်သောအခါ အရှေ့ဘက်သို့ ကွေ့သည်။ ကားသည် ဗိုလ်တစ်ထောင်ဆိပ်ကမ်းသို့ တန်းမောင်းသည်။ အရှိန်က မြန်နေသည်။ ဆိပ်ကမ်းရောက်သောအခါ ဥဩမှုတ်သံ ကြားရသည်။

သူတို့သည် ဗောတံတားကို ခပ်သုတ်သုတ် ဖြတ်လာကြသည်။ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့သည် ဆိပ်ခံတွင် ဆိုက်ထားသော `မြဇရာ' အမည်ရှိ အညာဆန် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း လှမ်းတက်လိုက်ကြသည်။ သင်္ဘောမှာ ကြိုးဖြုတ်နေပေပြီ။ အနက်ရောင်တောက်ပသော မှန်ကားကြီးတစ်စင်းလည်း တံတားတွင် ဆိုက်ကာ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် အမျိုးသားကြီး၊ အမျိုးသမီးကြီးနှင့် ရွယ်ရွယ်ကောင်းမလေး နှစ်ယောက်လည်း အပြေးကလေး တံတားမှ ဆင်းလာကြသည်။ သူတို့ ဆိပ်ခံတွဲပေါ် ရောက်သောအခါ မြဇရာသည်

ရွှေစပြုပြီ။

သင်္ဘောလက်ရန်းတွင် ရပ်နေကြသော သတို့သားနှင့်
သတို့သမီးတို့သည် စက်မောင်းသံကြားထဲမှ နှုတ်ဆက်စကားဆိုလျက် ရှိသည်။

"မမ... မြန်မြန်ပြန်လာနော်"

"ညီမ ဂေါက်နဲ့တစ်နေ့လုံး လျှောက်လည်မှာပဲ၊ ကြာကြာကြီးနေကြ"
ကောင်မလေးနှစ်ယောက်မှာ ခုန်ဆွဆွလုပ်ရင်း မြူရှင်နေကြသည်။

"သမီး ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်နော်၊ ငါးကြီးဆီ မှန်မှန်စား၊ ကြားလား၊
မေ့မနေနဲ့"

သင်္ဘောသည် ရွှေစပြုပြီ။

"ကြားပါတယ်၊ ဂရုစိုက်ပါတယ်"

"မောင်ထွန်း... အနွေးထည်ပါရဲ့လား၊ အအေးမခံနဲ့"

သင်္ဘောကြီးသည် ကမ်းမှ ခွာစပြုပြီ၊ ဘေးစက်ခုတ်မောင်းသံကြောင့်
အော်ပြောကြသော်လည်း စကားလုံးသဲကွဲခြင်းမရှိတော့။ သတို့သားနှင့်
သတို့သမီးတို့ သည်ဘက်သို့ ဝှေ့ရမ်းနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကမ်းပေါ်မှ နှစ်ဖက်မိဘ
ဆွေမျိုးများကလည်း ပြန်လှန် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ မြေရာသည် ကမ်းနှင့်ဝေး၍
ဝေး၍ သွားလေပြီ။ စင်ရော်ငှက်များသည် သင်္ဘောနောက်သို့ ပျံလိုက်သွားကြသည်။
ကမ်းပေါ်မှ လူများက သူတို့၏ သားသမီးအစ်မ၊ အစ်ကိုများကို အကျူး၊ လုံချည်
အရောင်ဖြင့်သာ ခွဲခြားနိုင်တော့သည်။ သင်္ဘောပေါ်က သူတို့ကလည်း လူစုလူဝေး
ရောထွေးနေသော အရောင်အသွေးစုအဖြစ်သာ မြင်ရတော့သည်။ သင်္ဘောကြီးသည်
မြစ်ဘက်သို့ ရောက်သွားပြီ။ ကမ်းပေါ်မှ လူများသည် မော်တော်ကားများရှိရာသို့
ပြန်သွားကြလေပြီ။

"လာ... လာ... မုန်း၊ အပေါ်တက်ရအောင်" ဟု ဇော်မင်းထွန်းက

ခင်ဂမုန်း၏ လက်ကို ကိုင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

"နေပါဦး"

"အိမ်ကလူတွေ ပြန်ကုန်ကြပါပြီ"

‘မြဧရာ’ သည် ရေလယ်တွင်ရပ်ထားသော

ဂျပန်ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောဘေးမှ ကပ်မောင်းလာသည်။ ကမ်းနှင့်ဝေးလာပြီး လိုက်ပို့သူများ၏ အရောင်အရိပ် အစအနမျှပင် မမြင်ရတော့ပြီ။

ခင်ဂမုန်းလည်း ငေးကာ နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော

ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကောင်းကင်မှာ ပြာလွင်နေသည်။ လှမ်း၍ မြင်သော ရန်ကုန်မြို့သည် ရန်ကုန်မြစ်ကို ဖြတ်လျက်ရှိသည့် အမှိုင်းရောင် ပုံသဏ္ဌာန်များအဖြစ်သာ တွေ့နေရသည်။

မြဧရာသည် ရန်ကုန်မြစ်ကို ဖြတ်လျက်ရှိကာ အကောက်ရုံးများကို ကျော်ပြီး ခနောင်တိုဘက်သို့ ဦးတည်လျက်ရှိသည်။

ခင်ဂမုန်းမှာ လက်တန်းကိုကိုင်ကာ ရန်ကုန်မြို့ဘက်သို့ ငေးကြည့်လျက် ရှိသည်။ ဘာအဆောက်အအုံဟူ၍ မသဲကွဲတော့သော မီးခိုးရောင်၊ အဝါရောင်၊ အညိုရောင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းများအထက်မှ ရွှေရောင်ပဝင်းသော ရွှေစေတီကြီးသည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လာသည်။ ကမ်းနှင့်ဝေးသွားသော်လည်း ရွှေရောင်ကား ပျောက်မသွား။ အမှိုင်းရောင်များကို ထွင်းဖောက်က ဝင်း၍ နေမြဲသာ။ ဇော်မင်းထွန်းပင် ရွှေတိဂုံကို မငေးဘဲ မနေနိုင်တော့။ ခံစားသွားပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် ရွှေတိဂုံရင်ပြင်တော်သို့ အတူသွားခဲ့ကြဖူးသည်။ မှတ်မှတ်တရရ၊ စေ့စပ်သည့်နေ့က။ နှစ်ဖက်မိဘများက သွားခိုင်းကြသဖြင့် ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖြူအနက်ကွက် ကျောက်ပြားပေါ်တွင် ကျားကွက်များကိုကျော်ကာ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်။ တတင်တင် မြည်သံကျူးနေသော ဆည်းလည်းသံတွင် ခင်ဂမုန်း၏ ခပ်စူးစူးရယ်သံမှာ တိုးထွက်လာသည်။ ထိန်းမထား၊

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်လိုက်သောရယ်သံ။ အဒေါ်အရွယ်
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က သူမကို လှည့်ကြည့်သည်ကို ဇော်မင်းထွန်း
သတိထားမိခဲ့သည်။ သူက နည်းနည်း ရှက်သလိုလို ခံစားမိခဲ့သည်။
သည်တုန်းကတော့ ဘာမျှ ဂရုမထားနိုင်။ နှစ်ယောက်တွဲသွားရတာ ပင်
ကျေနပ်နေသည် မဟုတ်လား။ ယခု ခင်ဂမုန်းမှာ ဘာတွေ တွေး၍ ငေးနေသည်
မသိ။ သူလည်း ရွှေတိဂုံကို ငေးနေမိသည်။ ဘာတွေတွေး၍ ဘာငေးသည်မသိ။
ခံစားမှုကိုယ်စီနှင့် ရွှေတိဂုံတွင် ဆုံခဲ့ကြသူ မနည်းပါကလား။

မြဧရာသည် လှိုင်မြစ်ဆုံရာတွင် တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်သွားကာ
ကွေ့လာသည်။ ရန်ကုန်မြို့မှာ ပဲဘက်တွင် ရောက်နေပေပြီ။

သိဂုံတ္ထရကုန်းမြေကို မမြင်ရတော့ပြီ။ ဥဿာရီးမ၏ အစွန်အဖျားဆုံးမှ
ခွာစပြုပေပြီ။

"ကဲပါ... အပေါ်တက်ကြရအောင်"

သည်တစ်ခါမူ ခင်ဂမုန်းသည် ခေါင်းညိတ်ကာ ဇော်မင်းထွန်းခေါ်ရာသို့
လိုက်ခဲ့သည်။ သူတို့သည် လှေကားမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။
ဦးခန်းဘက်ရှိ ဒုတိယအခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဘဏ္ဍာစိုးက ဇော်မင်းထွန်းလက်သို့
သော့အပ်သည်။

ဘဏ္ဍာစိုးမှာ အသက် သိပ်မကြီးလှသေး။ ၃၅ ခန့်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။
ရုပ်အကျလက်ရှည် အဖြူ။ ချည်လုံချည် အညိုကွက်နှင့်။

"လိုတာရှိရင် ပြောပါ။ ကျွန်တော့်အခန်းက ဟိုဘက်နားမှာ။ ဘဏ္ဍာစိုး
မောင်သက်အောင်ဆိုရင် မေးလို့ရပါတယ်" ဟု ဘဏ္ဍာစိုးက ပြုံး၍ ပြောကာ
သွားမည်ဟု ဟန်ပြင်သည်။

"ဒီမှာရှင့်... တဆိတ်လောက်... ဒါလေးတွေ အထဲသွင်းပေးခဲ့ပါဦး"

ခင်ဂမုန်းက အခန်းဝတွင် ချထားသော သားရေသေတ္တာ၊ ခြင်းတောင်း စသော ပစ္စည်းများကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

ဇော်မင်းထွန်းက အားနာသွားသလို ချက်ချင်းပင် "နေပါစေ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ပါတယ်"

ဇော်မင်းထွန်းသည် သေတ္တာအပြားလေးကို ဆွဲကာ နှစ်ပေလောက်သာဝေသော အခန်းတွင်းသို့ မ၊သွင်းလိုက်သည်။ ဘဏ္ဍာစိုးမှာ နေရမလို၊ သွားရမလို ဖြစ်နေရာမှ သက်သာရာရသွားပြီး ပြုံးကြည့်ကာ ထွက်သွားသည်။

သဘောသည် ခနောင်တိုချောင်းဝနားသို့ပင် ရောက်လာပေပြီ။
ခင်ဂမုန်းက နံရံကပ်ဗီရိုအဆင့်ကို လက်နှင့်ကိုင်ကြည့်ရင်း...

"ဖုတ်တွေနဲ့ကွာ၊ အခန်းကလည်း လှည်းကျင်းမထားဘူး"

"ဒါ အိမ်မဟုတ်ဘူး မုန်းရဲ့၊ အဝတ်နဲ့ သုတ်ပေးပါ့မယ်"

ဇော်မင်းထွန်းသည် အဝတ်အစားသေတ္တာကို သူ၏ ကုတင်အောက်သို့ သွင်းသည်။ ထို့နောက် ရေလဲလုံချည် အဟောင်းနှင့် ဖုတ်ခါသည်။ ခင်ဂမုန်း၏ နံရံကပ် ဗီရိုအဆင့်များကိုလည်း ဖုတ်ခါပေးသည်။

"မုန်း မပျော်ဘူးလား"

သည်တော့မှ မုန်းလည်း ပြုံးလဲ့လဲ့ ဖြစ်လာသည်။

"ပျော်ပါတယ်"

"နေပါဦး ပတ်ဝန်းကျင်ကို စနည်းနားလိုက်ဦးမယ်"

ဇော်မင်းထွန်းသည် အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခါ လျှောက်ကြည့်နေသည်။
ဇော်မင်းထွန်း မကြာမီ ပြန်ရောက်လာသည်။

"အခန်းစီးတဲ့လူ သိပ်မပါဘူး။ တစ်ဖက်ခန်းက အခန်းမှာ
လင်မယားနှစ်ယောက်၊ ကလေးတစ်ယောက်လည်း တွေ့တယ်၊ သူတို့နဲ့
အခန်းချင်းကပ်က ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်လား ဘာလား မသိဘူး။
အနောက်နိုင်ငံသားတစ်ယောက်ပဲ"

"ထွန်းထွန်းက ဘယ်တွေ လျှောက်ကြည့်တာလဲ"

"သင်္ဘောအနံ့ပဲ။ တစ်ပတ်လျှောက်ကြည့်တယ်လေ၊ သင်္ဘောက
အကျယ်ကြီး၊ အိမ်ကြီးတစ်လုံးလောက်ပဲ၊ ကုန်းပတ်ကတော့ ကုန်သည်တွေနဲ့
တူတယ်။ အောက်ကုန်တွေ အထက်သယ်ကြတာနဲ့ တူတယ်"

ခင်ဂမုန်းမှာ အံ့သြနေသည်။

"မုန်း လျှောက်ကြည့်ပါလား၊ အိမ်ကြီးလိုပဲ၊ သိပ်ပျော်စရာ
ကောင်းတယ်"

ခင်ဂမုန်းက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်သည်။

"ခရီးသည်တွေ ကျပ်နေလား"

"မကျပ်ပါဘူး၊ သင်္ဘောကြီးက အကျယ်ကြီးပဲဟာ"

ထို့နောက် သူမသည် အိပ်ရာလိပ်ကို ဖြေကာ ပြင်ဆင်သည်။

သင်္ဘောသည် ထူးမြောင်းအကောက်ရုံးသို့ ဖြတ်လာပေပြီ။

ဇော်မင်းထွန်းသည် အခန်းရှေ့ရှိ သင်္ဘောလက်ရန်းမှ ကမ်းစပ်သို့ ကြည့်နေသည်။
သူကား ပျဉ်းမနားဘက်မှဖြစ်၍ ရေလမ်းသိပ်မသွားဖူး။ ရေလမ်းသွားရခြင်းကို
စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ခင်ဂမုန်းမှာ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဇာတိ ဖြစ်သော်လည်း
မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသတွင် မကြီးပြင်ခဲ့ရ။ ဖခင်နှင့်အတူ နယ်ပြောင်းရွှေ့ရာ
ရမ်းပြည်နယ်တစ်ခွင်၊ အညာတစ်ခွင်တွင် နေရသည်။
တက္ကသိုလ်ရောက်သည့်နှစ်ကမှ ရန်ကုန်ရောက်သည်။

ခင်ဂမုန်းမှာ အိပ်ရာများ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်နေစဉ်၊

ဇော်မင်းထွန်းကတော့ ရေပြင်နှင့်ကမ်းစပ် အရိပ်ထင်ရာကို ငေးလျက်။ သဘောနှင့်
ကမ်းမှာ မဝေး။

မြေရာသည် မှန်မှန် ခုတ်မောင်းလျက်။

*

အဝေးမှပင် မီးရောင်များကို မြင်နေကြရသည်။ မြစ်တစ်ကွေ့တွင် မြို့တစ်မြို့ ရောက်တော့မည်။ တန်းနေသော မီးများမှာ လမ်းမီးတိုင်များ ဖြစ်မည်။ မီးရောင်များ တွေ့နေရသော်လည်း တော်တော်နှင့် မရောက်သေး။

သင်္ဘောလက်ရန်းကို လက်တင်ကာ မီးတန်းများရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်နေသော နိုင်ငံခြားသား ခရီးသည်က `ဒါ ဘာမြို့လဲခင်ဗျာ? ဟု ဇော်မင်းထွန်းအား မြန်မာလို မေးလိုက်သည်။

ဇော်မင်းထွန်းက စဉ်းစားသလို ငေးနေစဉ် ခရီးသည်က `မအူပင်မဟုတ်လား? ဟု ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလမ်းကို မသွားဖူးဘူး"

"ကျွန်တော် မြေပုံဖတ်ထားပါတယ်၊ မအူပင်မြို့ ဖြစ်မှာပါပဲ"

ခင်ဂမုန်းကတော့ အံ့သြနေသည်။

"ဟုတ်လိမ့်မယ် မစ္စတာတေလာ"

ဇော်မင်းထွန်းနှင့် မစ္စတာတေလာမှာ ရန်ကုန်မှထွက်စပင် အသိဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ တေလာမှာ မြန်မာရာဇဝင် လေ့လာသူ။ လန်ဒန်တက္ကသိုလ်မှ လက်ထောက်ကထိကတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ပုဂံခေတ်မတိုင်မီ မြန်မာရာဇဝင်ကို လေ့လာနေသူ ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာ တတ်သည်။ ဖတ်နိုင်သည်။ စကားတော့ သိပ်မပြောတတ်။ ပြည်အထိသွားမည် ဖြစ်သည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှ ဧရာဝတီ ဖြတ်ကျော်ပုံရှုခင်းကို ကြည့်ရန် မြီရာသင်္ဘောဖြင့် လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။

မအူပင်မြို့ ဆိပ်ကမ်းကို မြင်လာရပေပြီ။ ဆိုက်ကားခေါင်းလောင်းသံ တတင်တင်ကိုပင် ကြားလာရပြီ။

"မအူပင်မြို့လို့ ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ပါသလဲ"

ဇော်မင်းထွန်းမှ မဖြေဘဲ ငြိမ်နေသည်။ သူလည်း မဖြေတတ်။

ဇော်မင်းထွန်းက ပြုံးနေသည်။

"မအူပင်ဆိုတာ မွန်စကားလုံးလား မြန်မာစကားလား"

ဇော်မင်းထွန်းမှာ ရုက္ခဗေဒဖြင့် အောင်လာသူ ဖြစ်သည်။

"ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသဟာ ရှေးအခါက မွန်လူမျိုးများ

နေထိုင်အုပ်စိုးခဲ့တဲ့ နေရာဖြစ်တယ်လို့ သိရတယ်။ ဒီတော့ မြို့နာမည်၊

ရွာနာမည်တွေဟာ မွန်ဘာသာစကားနဲ့ မှည့်ခေါ်ထားတတ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်

မအူပင်ဟာ မည်သည့်ဘာသာစကားလဲ ဆိုတာ သိချင်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်"

မအူပင်ဆိပ်ခံသို့ ကပ်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားသည်။

ဇော်မင်းထွန်းစိတ်ထဲတွင် တော်ပါသေးရဲ့ဟု စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

ခင်ဂမုန်းက မစ္စတာတေလာ ထွက်သွားသောအခါ "သိပ်လေ့လာတာပဲနော်" ဟု

ပြောလိုက်သည်။ လူသံသူသံများ ကြားလာရသည်။

"ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီလဲ"

"ဆယ်နာရီ ထိုးခါနီး ပြီ"

သတို့သမီးနှင့် သတို့သားတို့သည် သူတို့အခန်းရှေ့ရှိ

ဝရန်တာလက်ရန်းမှ မြို့ဘက်သို့ ကြည့်နေကြသည်။ မစ္စတာတေလာသည်

ဆိပ်ခံဗောတံတားမှ ဈေးဘက်သို့ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ အသံချဲ့စက်သံ ကြားရသည်။

"ပျော်ရဲ့လား"

ခင်ဂမုန်းက ဘာမှပြန်မပြော။ ပြုံး၍ သာ ကြည့်နေသည်။

"အိပ်ချင်ပြီလား"

ဇော်မင်းထွန်းအသံက တိုးနေသည်။ ခင်ဂမုန်းက မျက်စောင်းတစ်ချက်
ထိုးလိုက်သည်။

"အကောင်းမေးတာပါ မုန်းကလဲ"

"မအိပ်ချင်သေးပါဘူး၊ ဒီည မအိပ်ဘူး၊ ခင်စိန်လှိုင်ဝတ္ထုအပြီးဖတ်ရမယ်"

"ဆာလိုက်တာကွာ၊ မစ္စတာတေလာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားတယ်နဲ့
တူတယ်။ သူ့နောက် လိုက်ဦးမှပဲ၊ လာ... မုန်းလည်း လိုက်ပါလား"

"မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ ခြင်ကိုက်မှာ၊ ထွန်းလည်း မသွားရဘူး၊ မုန်း
ဟောလစ် ဖျော်ပေးမယ်လေ"

"ဟောလစ်က လူမမာစော် နံပါတယ်"

`ဒါဖြင့် မိုင်လိုသောက်၊ မုန်း ကောင်းကောင်း ဖျော်ပေးမယ်"

"ဖျော်တတ်လို့လား"

"အံ့မယ် အိမ်မှာ ဒယ်ဒွီကို မုန်း ဖျော်ပေးရတာ ရှင့်၊ ရုံးမှာ ရဲဘော်တွေ
ဖျော်တာ ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ မုန်းမှ မုန်း"

ခင်ဂမုန်းသည် အခန်းထဲဝင်ကာ ခြင်းထဲမှ ဟောလစ်ဖျော်ရန်
ပစ္စည်းထုတ်နေသည်။

မကြာမီ ဟောလစ်တစ်ဖန်ခွက်နှင့် မိုင်လိုတစ်ဖန်ခွက် ရောက်လာသည်။
ဇော်မင်းထွန်းက မိုင်လိုသောက်ကြည့်သည်။ တစ်ငုံသောက်ပြီး ပြုံးနေသည်။

"မုန်း ဖျော်တာ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

"ကောင်းပါတယ် ဒါပေမယ့်..."

"ဘာ ဒါပေမယ့်လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ သောက်ကောင်းအောင် နို့တွေ
အများကြီး ထည့်ထားတာ မကြိုက်ရင် နောင်ဖျော်မပေးဘူး"

ခင်ဂမုန်း၏ အသံမှာ စူသံ၊ မူသံ။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မကောင်းဘူးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်က လက်ဖက်ရည်သမား၊ မိုင်လိုတို့ အိုဗာတင်းတို့ ဘာတို့ သောက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်နေကျ...၊ ဖေဖေဆီက လက်ဖက်ရည်သောက် အကျင့်ရခဲ့တာ ဆိုပါတော့"

"ဟင်..."

"အဖေက ငယ်ငယ်က နိုင်ငံရေးသမား မဟုတ်လား၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေကျ၊ ကိုယ့်ကိုလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခေါ်ခေါ်သွားတတ်တယ်။ သူတို့ ရဲဘော်တွေကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ချိန်းကြတာ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လူထုအသံကို ကြားနိုင်တယ်တဲ့"

"ဟုတ်လား"

မစ္စတာတေလာ သူတို့အပါး ရောက်လာသည်။

"ဘယ်ရောက်လဲ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလား"

"ကျွန်တော် ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားကို ရောက်ပါတယ်"

ခင်ဂမုန်းမှာ အံ့သြနေသည်။ ငယ်ငယ်က မအူပင် ရောက်ဖူးသော်လည်း ဘုရား၏ ဘွဲ့ကို သတိမထားမိ။

"ကျွန်တော် မြန်မာပြည်က မြို့တစ်မြို့ကို ရောက်တိုင်း ဘုရားနဲ့ ဈေးကို သွားပါတယ်။ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ စီးပွားရေးကို သိနိုင်ပါတယ်။ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားက သိပ်ရှေးဟောင်းတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ရွှေဆည်းလည်းသံ သိပ်သာယာပါတယ်"

ဇော်မင်းထွန်းက အသာခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ခင်ဂမုန်းကလည်း ထို့အတူပင်။

"ပြည်ရောက်ရင်တော့ ရှေးဟောင်းဘုရားစေတီများကို တွေ့နိုင်မယ်လို့
မျှော်လင့်ပါတယ်။ ပိဿနိုးကို ကျွန်တော် သွားမယ်၊ ပျူယဉ်ကျေးမှုကို
လေ့လာခွင့်ရမယ် ထင်ပါတယ်။ ကောင်းသော ညနေခင်းပါ"

မစ္စတာတေလာ နှုတ်ဆက်ထွက်သွားပြီးနောက် ဇော်မင်းထွန်း
ရင်ခုန်စွာ ကျန်ရစ်သည်။

*